

Carta do Prelado (setembro de 2016)

Mons. Javier Echevarría reflexiona sobre a cruz, e lembra que acompañar aos enfermos e aos anciáns no camiño da dor é unha obra de misericordia que dá gloria a Deus.

12-10-2016

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Chegou setembro, e a Igrexa, Nai e Mestra, convidanos a penetrarnos

máis nos froitos da redención. O día 14, festa da Exaltación da Santa Cruz, lémbra-nos que o madeiro santo no que o Señor ofreceu a súa vida pola salvación do mundo é un trono de triunfo e de gloria: *cando sexa levantado da terra, atraerei a todos cara a min*[1]. E na data posterior, memoria de María ao pé da Cruz, pónsenos con forza ante os ollos que a Santísima Virxe, nova Eva asociada con Cristo, o novo Adán, colaborou excelsamente na salvación das almas. Contemplando con fe a Cruz, vemos que «o instrumento de suplicio que mostrou, o Venres Santo, o xuízo de Deus sobre o mundo, transformouse en fonte de vida, de perdón, de misericordia, signo de reconciliación e de paz» [2].

Estas festas litúrxicas interpélannos tamén sobre a nosa resposta diaria ao misterio da dor, cando se presenta no noso camiño. Con todo, ás veces, os homes só consideramos como

"éxitos" o que halaga aos sentidos ou contenta ao propio eu, mentres temos como "fracasos" as contrariedades, o que non sae como desexabamos, o que nos trae sufrimento ao corpo ou á alma. Procuremos superar esa lóxica equivocada, porque -como escribiu san Xosemaría - ***o éxito ou o fracaso está na vida interior. O éxito está en recibir con acougo a Cruz de Xesucristo, en estender os brazos abertos, porque para Xesús como para nós a Cruz é un trono, é a exaltación do amor; é o colmo da eficacia redentora, para levar as almas a Deus, para levalas segundo o noso modo laical: co noso trato, coa nosa amizade, co noso traballo, coa nosa palabra, coa nosa doutrina, coa oración e a mortificación***[3].

Observando a fuxida da Cruz, que desgraciadamente vemos en tantos ambientes, podemos preguntarnos,

facendo eco ao Papa: o camiño cristián que comecei no Bautismo, como vai? Estou quieto? (...). Párome ante as cousas que me gustan: a mundanidad, a vaidade, ou vou sempre adiante, concretando as bienaventuranzas e as obras de misericordia? Porque o camiño de Xesús está tan cheo de consolo, de gloria, pero tamén de cruz. Sempre con paz na alma [4].

Entre as obras de misericordia, que estamos a tratar de practicar máis especialmente ao longo deste ano xubilar, hai unha que se manifesta ao mesmo tempo corporal e espiritual. Refírome ao coidado dos enfermos e dos anciáns: non se esgota en socorrer as necesidades materiais, senón que recolle sempre unha vertente espiritual: axudarlles tamén a que, no sufrimento ou na soidade, descubran con continuidade unha ocasión de unirse a Cristo na Cruz.

Atender aos enfermos foi unha constante no paso de Xesús nesta terra: unha dos sinais da súa condición mesiánica, como afirma san Mateo: *El tomou as nosas doenzas e cargou coas nosas enfermidades*[5]. Os evanxelistas repetíronnolo en numerosas ocasións. Ás veces, tratábase dunha persoa singular que pedía esa graza para si ou para algún achegado: o centurión de Cafarnaún suplicalle polo seu criado enfermo; uns amigos ponlle diante a un paralítico; Marta e María úrxenlle a que acuda a Betania para devolver a saúde ao seu irmán, gravemente enfermo; Bartimeo chámalle a berros cando pasa xunto ao camiño de Jericó, solicitando que se apiade del e cure a súa cegueira... Noutros momentos, Xesús toma a iniciativa, como cando *ao desembarcar viu un gran xentío e encheuse de compaixón por ela e curou aos enfermos*[6]; ou cando, atopando un paralítico xunto á

piscina probática, preguntoulle: *queres curarche?*[7]; ou naquela circunstancia na que Xesús devolveu a vida ao fillo da viúva de Naím[8].

Moi frecuentemente, o xentío levaba consigo aos seus parentes ou amigos enfermos até onde o Mestre achábase. San Mateo conta que Xesús *veu xunto ao mar de Galilea, subiu ao monte e sentou alí. Acudiu a El moita xente que traía consigo cojos, cegos, lisiados, mudos e outros moitos enfermos, e puxéronos aos seus pés, e El curounos; de tal modo que se marabillaba a multitude vendo falar aos mudos e restablecerse aos lisiados, andar aos cojos e ver aos cegos. E glorificaban ao Deus de Israel* [9].

Os milagres do Señor non pretendían, loxicamente, curar só as enfermidades do corpo, senón infundir a graza nas almas; así o mostra a curación do cego de

nacemento. Ante a pregunta dos discípulos, que pensaban -de acordo coa opinión do tempo- que a cegueira dese home era consecuencia dos pecados, Xesús respondeu: *nin pecou este nin os seus pais, senón que iso ocorreu para que as obras de Deus maniféstense en el*[10].

O libro dos Feitos trázanos en diferentes tempos un cadro da acción da primitiva Igrexa. *Por mans dos apóstolos -escribe san Lucas- obrábanse moitos milagres e prodixios entre o pobo (...), até o punto de que sacaban os enfermos ás prazas e púñanos en leitos e padiolas para que, ao pasar Pedro, polo menos a súa sombra alcanzase a algún deles* [11].

A dor, a enfermidade, poden achegar a Deus se se reciben con espírito sobrenatural. Pero tamén poden afastar, se moven á rebeldía. San Xosemaría tiña ben experimentado -

tanto no seu camiñar persoal como na historia da Obra- a eficacia da dor física ou moral unido á Cruz do Señor. Con agradecemento a Deus e a innumerables persoas que así respondían, mencionaba que ***desde o principio contamos coa oración de moitos enfermos, que ofrecían os seus sufrimentos polo Opus Dei***[12]. Tamén agora, o labor apostólica continúa apoiándose sobre o cimento xeneroso dos enfermos e das enfermas, que procuran transformar o seu sufrimento en oración pola Igrexa, polo Papa, polas almas.

A todos os enfermos habemos de axudarlles con atención e gratitude: con agarimo, con coidados materiais e espirituais. Rogamos a Deus que lles conceda a saúde, se convén ás súas almas; e, se non, que afronten con alegría a enfermidade, acháquelos da vellez, as penas de calquera tipo que padezan; e sempre

co gozo sobrenatural de estar a colaborar na aplicación dos méritos redentores de Cristo.

Na Cruz, pois, con fidelidade. Na Cruz, con alegría, que unha dedicación sen alegría non podería o Señor agradecerla: hilarem enim datorem diligit Deus (2 Cor 9, 7), Deus ama ao que dá con alegría. Na Cruz, con sereno repouso: porque nós non temos medo á vida nin medo á morte; non tememos tampouco a Deus, que é o noso Pai[13]. Ao mesmo tempo, co profundo sentido de humanidade que lle caracterizaba, o noso Fundador repetiu: a dor física, cando se pode quitar, quítase. Bastantes sufrimentos hai na vida! E cando non se pode quitar, ofrécese[14].

Para comprender esta actitude tan cristiá, requírese achegarse a esa situación coa mirada do Bo Pastor.

Só desde a connaturalidade afectiva que dá o amor, podemos apreciar a vida teoloxal presente na piedade dos pobos cristiáns (...). Penso na fe firme desas nais ao pé do leito do fillo enfermo, que se aferran a un rosario aínda que non saiban ganduxar as proposicións do Credo; ou en tanta carga de esperanza derramada nunha vela que se acende nun humilde fogar para pedir axuda a María, ou nesas miradas de amor entrañable a Cristo crucificado [15].

Cando esteamos enfermos ou suframos de calquera outro modo, convén advertilo a quen se achan ao noso lado, acudir ao médico e aceptar as súas indicacións, para pór canto antes os remedios oportunos. Dese modo evítase a *psicose* de enfermo. Cantas veces ouvín dicir a san Xosemaría que, así como ninguén é santo na terra, tampouco hai ninguén que estea sempre san!

Todos podemos atravesar momentos de enfermidade, mesmo grave; e iso mesmo hanos de impulsar a abandonarnos confiadamente no Señor e en quen poden sosternos.

Fillas e fillos meus, asumamos con gratitude estas recomendacións do noso santo fundador, porque ***facen as obras de Deus non é un bonito xogo de palabras, senón unha invitación a gastarse por Amor. Hai que morrer a un mesmo, para renacer a unha vida nova. Porque así obedeceu Xesús, até a morte de cruz, mortem autem crucis. Propter quod et Deus exaltavit illum (Flp 2, 8-9). E por isto Divos exaltouno. Se obedecemos á vontade de Deus, a Cruz será tamén Resurrección, exaltación. Cumprirase en nós, paso por paso, a vida de Cristo: poderase asegurar que vivimos procurando ser bos fillos de Deus, que pasamos facendo ben, a pesar da***

***nosa fraqueza e dos nosos erros
persoais, por numerosos que
sexan***[16].

Non deixemos de mirar tamén ao
queridísimo beato Álvaro, que soubo
amar con alegría a saúde e a
enfermidade. Ao lembrarlle o día 15,
aniversario do seu nomeamento
como sucesor de san Xosemaría,
digámosle que nos sosteña a todas e
a todos.

Sei que rezariades polas vítimas do
terremoto en Italia e polas das outras
calamidades de todos os lugares:
fomentemos esta fraternidade con
toda a humanidade.

Dentro de tres días, neste santuario
mariano de Torreciudad,
administrarei a ordenación
sacerdotal a seis diáconos, Agregados
da Prelatura. Pedide por eles e polos
sacerdotes do mundo enteiro, polo
Papa e polos bispos, para que o
Espírito Santo échanos a todos dos

seus dons e fáganos santos. Nesa
mesma data, unirémonos á alegría
da Igrexa pola canonización da beata
Teresa de Calcuta, que tanto apreciou
á Obra.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Torreciudad, 1 de setembro de 2016.

[1] *Jn* 12, 32.

[2] Bieito XVI, Homilía, 14-IX-2008.

[3] San Xosemaría, *Carta 31-V-1954*,
n. 30.

[4] Papa Francisco, Homilía en Santa
Marta, 3-V-2016.

[5] *Mt* 8, 17; cfr. *Is* 53, 4.

[6] *Mt* 14, 14.

[7] *Jn* 5, 6.

[8] Cfr. *Lc* 7, 11-15.

[9] *Mt* 15, 29-31.

[10] *Jn* 9, 3.

[11] *Hch* 5,12-15.

[12] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar sen data (AGP, P01, XII-1981, p. 9).

[13] San Xosemaría, *Carta 31-V-1954*, n. 30.

[14] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 1-I-1969.

[15] Papa Francisco, Exhort. apost. *Evangelii gaudium*, 24-XI-2013, n. 125.

[16] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 21.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-del-
prelado-septiembre-de-2016/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-del-prelado-septiembre-de-2016/)
(10-08-2025)